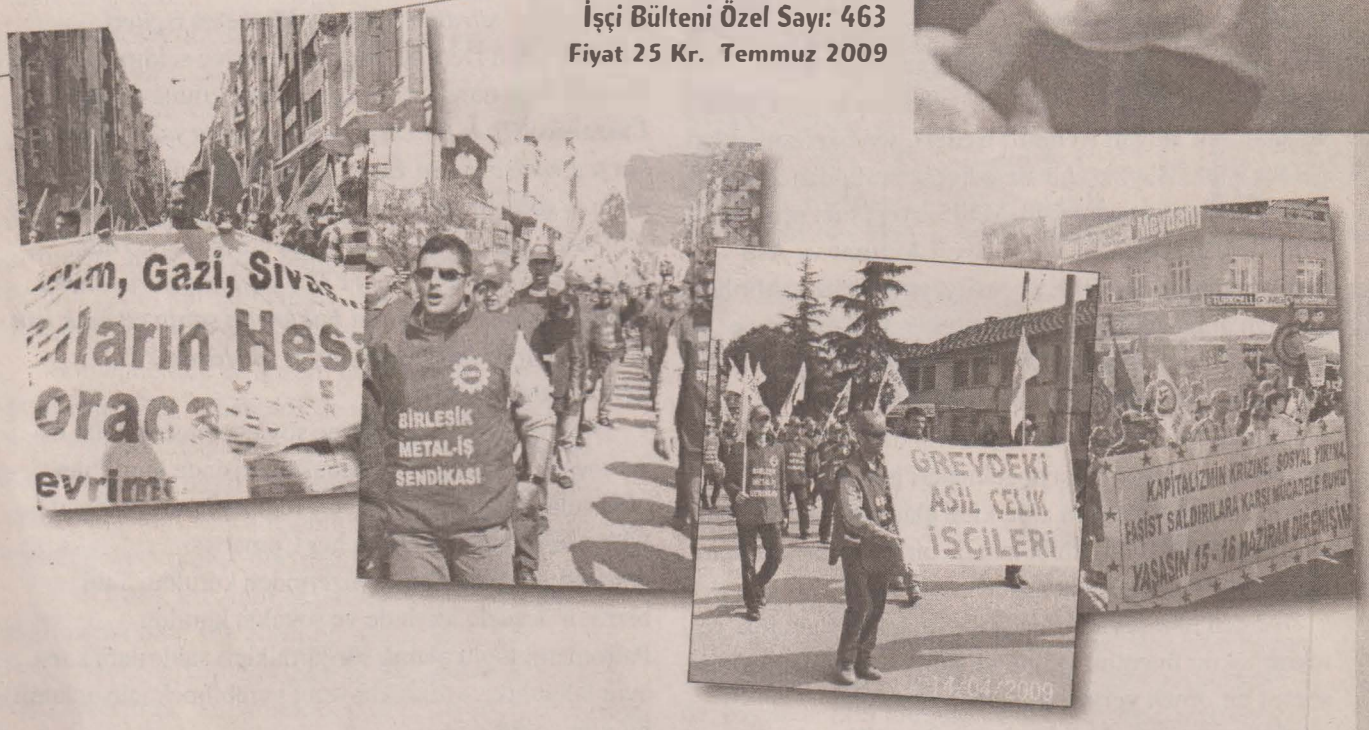
Sınıfa karşı sınıf!

Bursa İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı: 463
Fiyat 25 Kr. Temmuz 2009

Asemat, Asil Çelik, Grammer direnişleri sürüyor....

Kazanmak için mücadeleyi büyütelim, dayanışmayı yükseltelim!

Krizin faturasına karşı bir birleşik mücadele örneği:

Direniş Platformu

Patronların faturasını işçi ve emekçilere kestikleri kriz boyunca, işçi ve emekçiler, bulundukları bir dizi yerden direniş ve grev seslerini yükselttiler.

Hatırlanacağı gibi, Bursa'da bu seslerin yükseltildiği illerden biri oldu. Son kriz döneminde işten atılan **Nergis-Sifaş işçileri**, yine kriz bahanesiyle işten atılan ve haklarını arayan **Renault işçileri**, sendikalı oldukları gerekçesiyle Büyükşehir Belediyesi tarafından işten atılan ve direnişe geçen **TÜMTİS üyesi sarı otobüs şoförleri**, greve çıkan BMİS üyesi **Asemat** ve **Asil Çelik işçileri**, yine BMİS'i tasfiyeye yönelik saldırılara ve işten atmalara karşı direnişe geçen **Grammer işçileri**, yükselen bu seslerin sahipleriydi.

Bursa'daki bütün grev ve direnişler, kendi yolarında, tek başına yürümek zorunda kaldı. Küçük istisnalar dışında, biraraya gelmeleri pek mümkün olmadı. Kimi istediğini aldı, kimi alamadı, kimiyse hala sürüyor. Böylesi bir tablo, tam da birleşik mücadelenin ihtiyacını ve önemini açığa çıkarıyor.

Hemen tüm sayılarımızda üzerinde durduğumuz ve tekrar tekrar önemini vurguladığımız bu konu hakkında somut bir örnek vermenin faydalı olacağını düşünüyoruz. İstanbul'da oluşturulan ***"Direniş Platformu"*** somut örnekleme için iyi bir zemin olarak duruyor karşımızda.

Direniş Platformu, İstanbul çapında süren grev ve direnişlerden doğan bir ihtiyaçla, bu grev ve direnişlerin biraraya gelmesiyle oluşturuldu. Platformun içerisinde ***IBM'de sendikalaşma sonucu işten atılan ve direnişe geçen emekçiler,*** kriz bahanesiyle işten atılan ve direnişe geçen **Sinter Metal işçileri**, ***Topkapı'da işten atma saldırısına karşı direnişlerini sürdüren Kurtiş Matbaası işçileri,*** Sefaköy Desa Deri'de örgütsüzleştirme saldırısına karşı direnen ve sonunda zafere de ulaşan Emine Arslan, ***Ümraniye-Dudullu OSB'de işten atma saldırısına karşı direnişe geçen Entes işçisi Gülistan Kobatan,*** toplu iş görüşmelerinden çıkan uyuşmazlık sonucu ATV-Sabah'ta greve çıkan basın emekçileri, ***Yıldız Teknik Üniversitesi'nde (YTÜ) yaşanan soruşturma saldırılarına karşı, eğitim haklarına sahip çıkmak için gerçekleştirdikleri direnişlerini sürdüren YTÜ öğrencileri*** bulunuyor.

Direniş Platformu üzerine söylenebilecek belki de en önemli şey, bizzat mücadele içerisinde kurulmuş olmasıdır. Platform, masabaşı toplantılarından ziyade, ATV-Sabah emekçilerinin her Cumartesi gerçekleştirdiği eylemler üzerinden kuruldu. Yani bizzat mücadele içerinde ve sokakta kuruldu. Patronların toplu olarak sürdürdükleri saldırılara karşı aynı bütünlük ve toklukla yanıt verebilmek için anlamlı bir adım oldu.

Kısacası, patronların *"krizi fırsata çevirme"* hevesiyle toplu olarak uyguladıklara saldırılara karşı, mücadele etmeli ve mücadeleyi ortaklaştırmalıyız. Aksi takdirde payımıza düşecek olan açlık, sefalet, işsizlik, güvencesiz ve kölece çalışmadan öte bir şey olmayacaktır.

Asil Çelik grevi sürüyor...

Grevin zafere giden tek yolu fiili-meşru mücadeleden geçer!

Asil Çelik işçilerinin grevi hala sürüyor. Yaklaşık 5 aydır devam eden grev bir dizi zorluğa ve sıkıntıya rağmen ayakta.

Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi, greve çıkarken düzenledikleri Bursa ve Ankara yürüyüşleriyle kararlılıklarını gösteren Asil Çelik işçileri, zorlu günler geçiriyor. İlk zamanki eylemelerin devam ettirilmemesi, sendikanın ve dolayısıyla işçilerin beklemeci bir ruhhali içerisine girmeleri, aynı şehirde bulunan Asemat greviyle gerekli bağın kurulamaması, yanısıra sınıf dayanışmasının yoksunluğu süreci sıkıntıya sokmuştu.

Son dönemde de durum her ne kadar değişmiş sayılamasa da, Orhangazi'de açılan imza standıyla belli kıpırdanmalar oldu. Ama bu anlamlı olmakla beraber grevin başarıyla sonuçlanması için tek başına yeterli değildir. Mücadelenin ihtiyaçları karşısında bu kadarı devede kulak bile değildir.

Asil Çelik grevinin başarıyla sonuçlanmasını sağlayacak olan şey etkili bir eylem sürecidir. Beklemeci ruhhalinden çıkarak fiili-meşru bir eylem hattı örebilmek, kullanılacak çeşitli yol ve yöntemlerle kamuoyunu grevin gidişatı hakkında bilgilenmek, oluşturulacak ortak bir direniş komitesiyle Asemat ve Asil Çelik grevlerini birleştirmek, yoksunluğu her geçen gün daha da belirginleşen sınıf dayanışması için grevlerle dayanışma geceleri düzenlemek yapılacaklardan bazılarıdır.

Burada sendikanın oynayacağı rolün de altını çizmek gerekiyor. İşçilerin yeterli inisiyatifi gösteremediği şu koşullarda sendikanın tutumu belirleyici olmaktadır. Ancak görünen o ki, sendika bu misyonu yüklenmekten geri durmaktadır.

Asemat örneği ortada. Üretimin durması için hiçbir müdahalenin yapılmaması, aynı beklemecilikle grevin adeta kaderine terkedilmesi, gelinen yerde grevin kendisini de zora sokmuştur. İşçiler arasında grevi bitirmeye yönelik eğilimler artmıştır.

Asil Çelik grevi karşısında sendikanın aldığı bu tutum, beraberinde başka zorluklar da doğurmaktadır. Sendikanın bu zayıflığından da beslenerek başka unsurlar devreye girmeye çalışmaktadır. Bunlardan biri, aynı zamanda Asil Çelik'in de ortaklarından olan patronların kurduğu **Tek Metal-İş**

Sendikası'nın adının geçmesidir. Her ne kadar bugün için ciddiye alınabilecek bir tehlike gibi görünmese de, bugün adının bile yâd ediliyor olması önemlidir. Devreye girmeye çalışan diğer bir unsur da tahmin edilebileceği gibi Türk Metal çetesidir. Metal işkolunda tek sendika olma iddiasıyla faaliyet gösteren bu işbirlikçi-hain sendikanın BMİS'in örgütlü olduğu işyerlerine özel olarak göz diktiği zaten bilinmektedir. Bu çetenin, Asil Çelik'te de grevci işçilere *"200 TL ne ki. Biz size 500-600 TL veririz"* vb. sözlerle yaklaştıkları biliniyor. Açıkça işçileri satın alarak BMİS'i tasfiye etmeye çabalıyor.

Tüm bu olumsuzlukların gelip dayandığı nokta sendikanın aldığı zayıf tutumdur. Ancak artık iş buradan çıkarılmalı, ilerici ve öncü işçiler başta olmak üzere, grevi yaşayan tüm işçiler gerekli inisiyatifi almalıdır. İşçilerin gerekli iradeyi gösterebildiği oranda süreci olumlu bir yöne çevirmek zor olmaz.

Son olarak bir noktaya daha değinmek gerekiyor. Zor günler yaşayan işçiler, yaşadıkları bu zorluklar karşısında asla yılmamalıdırlar. İşçi sınıfının tarihinde birçok örnekte olduğu gibi, hiçbir zafer bedelsiz kazanılamaz. Unutulmamalıdır ki, bugün bedel ödemekten kaçınanlar, ileride daha büyük bedelleri ödemek zorunda kalacaktır.

Renault'ta iş cinayeti...

Ağır çalışma koşulları can aldı!

Kapitalist kriz derinleştikçe, işçi ve emekçilere yüklediği bedeller de giderek ağırlaşıyor. Sıkça yaşanan işten atmalarla işsizler ordusu büyürken, işten atılmayarak kendini şanslı sayan işçiler üzerindeki iş yükü de ağırlaşıyor. Bu da haliyle iş cinayeti gibi sonuçlar yaratıyor.

Bunun en son örneğini yakın zaman önce **Renault**'ta gördük. **Ercan Çolak** isimli fabrika işçisi 10 tonluk bir kalıbın altında kalarak feci şekilde can verdi. Gerçekleşen bu iş cinayeti, yaşananların hiç de tesadüfî şeyler olmadığını bir kez daha göstermiştir.

İş cinayeti 19 Haziran günü Renault fabrikasının preshane bölümünde yaşandı. 08.00-17.45 vardiyası çalışırken görevi pres bakımı olan Ercan Çolak isimli işçi yeni projelerin kalıplarını taşıyordu. Kalıpların bağlı olduğu halatlardan üçünü çıkarmıştı. Ancak son halatı çıkarırken kalıp hareket etti ve Çolak 10 tonluk kalıbın altında kaldı.

Bu bir iş cinayetiydi; çünkü yirmiyi aşkın yıldır, iki kişinin yaptığı bu işte hiçbir kaza meydana gelmemişti. Son dönemde, fabrika yönetiminin zoruyla üretimin daha az adamla ve daha hızlı yapılması isteniyordu. Bu işi iki değil de bir kişinin yapabileceği söyleniyordu. Sadece bu da değil. Devam eden olaylar da, fabrika yetkililerinin bu cinayette nasıl sorumlu olduklarını gösterdi.å

Olay, saat 16.40'da gerçekleşti ve savcının gelmesi için ceset tam dört saat yerde bekletildi. Bu sırada preshane kapatıldı ve bu bölümdeki işçiler evlerine gönderildi. Fakat fabrikanın diğer bölümleri çalışmaya devam ettiler.

Diğer işçiler de olay sonrasında tepki göstermeye başladılar. Olayın ardından çalışmak istemeyen işçiler fabrika müdürü **Bülent Atay** tarafından çalışmaya zorlandı. 16.00-24.00 vardiyasındaki işçiler, yemekte sürahi ve tabakları kırarak olaya tepkilerini gösterdiler. Fabrikada örgütlü olan Türk Metal yöneticileri de önce çalışmayacaklarını söylediler fakat müdürün *"herkes çalışacak"* demesinin ardından *"arkadaşlar çalışalım"* diyerek işçileri ikna etmeye soyundular. Kendi söylediklerinin bile arkasında duramadılar.

İşçiler sendikanın bu tutumuna karşı olan öfkelerini dile getirdiler ve tepki gösterdiler.

24.00-8.00 vardiyasında çalışan işçilerse gece saat 02.00'a kadar çalışmadılar. Ama vardiya amirlerinin ve sendikacıların tehditleri yüzünden işbaşı yapmak zorunda kaldılar. Olayın yaşandığı preshane bölümü de yerdeki kanlar temizlendikten sonra çalışmaya başladı. Olayın ardından tepki gösteren işçiler vardiya amirleri tarafından odalarına çağırılarak işten atılmakla tehdit edildiler.

Burada, olayın basına yansımadığına da dikkat çekmek gerekiyor. Dünyanın sayılı işletmeleri arasında bulunan Renault gibi bir fabrikada yaşanan bu iş cinayetinin, işletmenin prestijini sarsacağından duyulan korkudan olsa gerek, basın bu cinayeti görmezden geldi. Ardından fabrika tarafından tüm basın mensupları çağırılarak bir yemek verildi. Böylece basın da bu hizmetinden dolayı ödülünü almış oldu.

Görüldüğü gibi, Renault'ta yaşanan trajedi tam anlamıyla bir iş cinayetidir. Bu cinayetler, özellikle kriz sonrası dönemde artmış bulunuyor. Renault işçilerinin yaşadıkları, diğer tüm işçilerin yaşadıklarına da ayna tutuyor. Kriz sonrası dönemde işçiler üzerindeki baskılar arttırıldı ve işçiler, esnek üretimin bir parçası olarak, sürekli öneri vermeye zorlanıyor. Bu öneriler sonrasında da sürekli işçi azalıyor. *"Daha az adamla daha çok iş yapabilme"* yöntemleri arttırıldıkça, bir işçinin üzerine daha çok yük binmiş oluyor.

Bunun dışında, işçilere düğün, sünnet ve benzeri sosyal organizasyonların hiçbiri için izin verilmiyor. İşe gelemeyen işçiler savunma å zorunda bırakılıyor. Tüm bu olumsuz koşullara tepki gösteren işçiler de işten atılmakla tehdit ediliyor.

Başta da dediğimiz gibi, işçiler krizin faturasını ödemeyi reddetmedikçe daha çok bedel ödeyecektir. Kimi zaman daha ağır şartlarda ve daha az ücretle daha fazla çalışmak zorunda kalarak, kimi zaman da, bu örnekte olduğu gibi, yaşamıyla ödeyecektir.

Kurtulmanın tek yolu ise, krizin bedelini patronlara ödetmek için mücadele etmektir. Karşımızda başka hiçbir seçenek yoktur.

Direnişçi Entes işçisinden mektup...

"Direniyorum, çünkü sınıf bilinçli, örgütlü bir kadın işçiyim!"

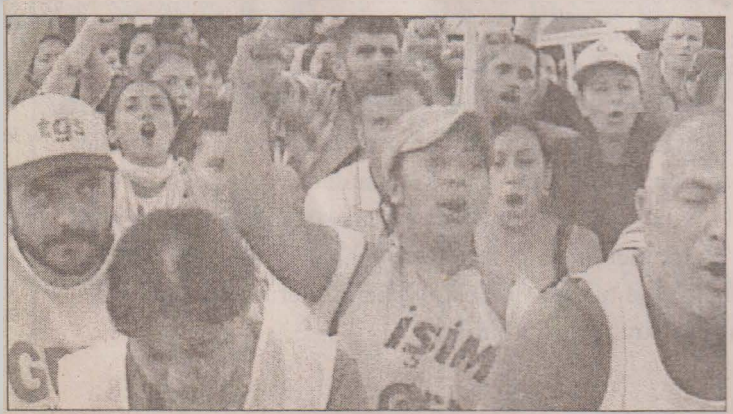
İstanbul/Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Entes Elektronik'teki işten atmalara karşı direnişe geçen Gülistan Kobatan, direnişinin ikinci aynı doldurmak üzere. Bursa İşçi Bülteni olarak, işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesine örnek olarak geçen Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın direnişini selamlıyor ve direnişin 10. gününde kaleme aldığı "Direniyorum, çünkü sınıf bilinçli, örgütlü bir kadın işçiyim!" başlıklı mektubunu sunuyoruz...

Merhaba;

13 Mayıs'a kadar Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Entes Elektronik'te çalışan bir işçiydim. O gün kriz bahanesi ile işten atıldım.

Ben de işten atılan çoğu arkadaşım gibi çaresizce başımı eğip evin yolunu tutabilirdim. Emekçi bir ailede yetişmiş bir işçi kadın olarak, işsizliğin, sefaletin, yoksulluğun yabancısı değilim. Okul sonrası hayatım atölyelerde, fabrikalarda uzun ve yorucu çalışmayla geçtiği halde, sınıf olarak yarattığımız güzelliklerden mahrum yaşıyorum. Hepiniz de biliyorsunuz ki bize reva görülen yaşam, ancak sefalet ücretiyle sömürülmektir. Yeryüzündeki bütün haksızlıkların, kötülüklerin kaynağı haline gelen bu büyük adaletsizliğin farkına vardığımda OSB-İMES İşçileri Derneği'nde örgütlendim.

Sömürü düzeninin krizi tüm ağırlığıyla dünyaya çöktüğünde, dernek üyesi olarak krizin faturasını ödemeye karşı sınıf kardeşlerimi uyarmaya çalıştım. Çünkü bu krizi biz işçiler yaratmadık. Tersine, bu kriz bizlerin sömürüsü üzerinde yükselen bir düzenin, toplumun ihtiyaçlarını hiçe sayan, insanlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen kâra dayalı anarşik yapısından doğdu. Bu düzenin bir avuç asalağa servet ve sermaye biriktiren aşırı üretim işleyişinin sürmesi, her defasında bizlerin işsizliğe, açlığa itilmesiyle, çalışma ve yaşam koşullarımızın daha da ağırlaşmasıyla mümkün oluyor. İşte bir kez daha bizlere yaşamımızı cehenneme çeviren bu çarkın dönmesinin bedelinin dayatıldığı bir dönemdeyiz. Düşünebiliyor musunuz, bir avuç asalağın, kanımcının zevk ve sefa içinde saltanat sürmesinin bedelini zaten sürekli ağır şekilde ödeyen biz işçilere, bir de bu saltanatın çöküşünün bedeli dayatılıyor. Derneğimiz aracılığıyla bu bedeli ödemeyeceğimizi ilan etmiş, sınıf kardeşlerimizi de tek başına atıldıklarında dahi direnişi yükseltmeye çağırmıştık.

Entes patronu bugüne kadar krizi bahane ederek birçok arkadaşımı işsizliğin karanlığına yolladı. O toplu çıkışlar vermek yerine, ortak bir direnişten korktuğu için uyanık davranıp birer ikişer işten atma yolunu tuttu. Üstelik arkadaşlarımızın tazminat vb. haklarını dahi vermedi. Bugüne kadar arkadaşlarım, hep başını eğip gitmeyi seçti. Sıra bana geldiğinde, patron temsilcisi, kriz bahanesinin yanı sıra örgütlü olmamı kastederek "Sen çalışkansın ama yaramazlık yapıyormuşsun..." gerekçesini belirtmeyi de ihmal etmedi. Böylelikle, pek de demokrat geçinen eski Elektrik Mühendisleri Odası Başkanı Entes patronunun "demokratlık" sınırlarını da anlamış oldum. Ve yine sömürücü olmanın, sınıf çıkarlarını her şeyin üstünde tutmaya, tüm sosyal değerleri bir yana itmeye yetip de arttığını yeniden görme fırsatım oldu.

Ayrıca belirtmek istiyorum ki Entes'te çıkarılan işçilerin çoğunluğunu kadın işçiler oluşturmaktadır. Bu da sermayedar Entes patronuna yakışan bir tutumdur! Çünkü sermaye düzeninde kadın, işçi sınıfının kolayca kurban edilen zayıf kesimi olarak görülür. Patronlar sınıfı önce kadını kurban seçerken, önceki sömürü düzenlerinin kadına yönelik ilkel bakışının, kadının ikinci planda ve yedek işgücü sayılmasının, evin reisi ve ekonomik gücü olarak erkeklerin görülmesinin, toplumda bilinçli şekilde ayakta tutulan gücüne yaslanıyor.

İşte ben krizin faturasının biz işçilere ödetilmesine, kadın işçilere dayatılan ağır sömürüye karşı, örgütlülüğüme sahip çıkmak için direniyorum!

Direniyorum, çünkü tek başına bir kadın işçinin dahi çaresiz olmadığını Emine abladan öğrenmiş bulunuyorum. Biliyorum ki yanıbaşımda sınıf bilinçli kardeşlerimin, sınıfımın mücadele mevzilerinin, örgütlülüğümün, sınıf mücadelesinden yana olanların gücü var!

Direniyorum, çünkü Sinter'de, Meha'da, Kurtiş'te, ATV-Sabah'ta... direnen sınıf kardeşlerimin yolu, krizin faturasını ödemek istemeyen her onurlu işçinin tutacağı yegane yoldur! Direnen tüm sınıf kardeşlerim gibi inanıyorum ve bizzat yaşayarak görüyorum ki asla yalnız değiliz...

Ben direniş yolunu seçerek sermayenin akıl almaz saldırıları karşısında sınıfımın direniş kapasitesini bulunduğum yerden büyütmeye çalışıyorum. Bugün direnişleri sahiplenmek, krizin faturasını ödemeye karşı sınıfımızın ve emekçilerin direncini büyütmek demektir. Gerek yenilgiyle sonuçlanan girişimler, gerek 1 Mayıs, Meha, Desa gibi mücadele edile edile kazanılan deneyimler, sınıf dayanışmasının, direnişlere sunulan desteğin ve katkıların hayati bir önemi olduğunu gösteriyor.

Bir başka deyişle direnişlerin zaferle sonuçlanması, benim gibi direnen işçilerin kararlılığı kadar, güçlü bir sınıf dayanışmasının örülmesine de bağlıdır. Biliyorsunuz

Bir kez daha sizleri direnişin tüm sıcaklığı ile selamlıyor, sermayenin zorbalığına karşı işim ve onurum için yükselttiğim mücadeleye sahip çıkmaya ve daha da büyütmeye çağırıyorum!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Direnişçi Entes işçisi
Gülistan Kobatan

15-16 Haziran direnişi Bursa'da selamlandı!

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin 39. yıl dönümü Bursa'da gerçekleştirilen yürüyüşle selamlandı.

Osmangazi Metro İstasyonu'nda toplanan yaklaşık 80 kişilik kitle Kent Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. ***"Kapitalizmin krizine, sosyal yıkıma, faşist saldırılara karşı mücadele ruhuyla yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!"*** yazılı pankartın arkasında yapılan yürüyüşte ***"Yaşasın sınıf dayanışması!"***, *"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"*, ***"Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!"***, *"Yaşasın devrimci dayanışma!"*, ***"Faşizme karşı omuz omuza!"***, *"Asemat işçisi yalnız değildir!"*, ***"Asil Çelik işçisi yalnız değildir!"***, *"Krizin faturası patronlara!"*, ***"Yaşasın devrim ve sosyalizm!"*** sloganları sıklıkla atıldı.

Kent Meydanı'na gelindiğinde basın açıklamasına geçildi. Yapılan açıklamada 15-16 Haziran direnişinin gelişimi ve önemi anlatıldı. Günümüzde işçi sınıfına yönelik olarak yapılan saldırıların teşhir edildiği açıklama şu ifadelerle son buldu:

"Yaratılan kapitalizmin krizine, sosyal yıkımlara, faşist saldırılara, işsizliğe, yoksulluğa, ücretsiz izinlere, işten çıkarılmalara karşı yeni 15-16 Haziran direnişi, yeni bir isyan yaratmak ruhuyla savaşarak kurtulacağız bu sömürü düzeninden."

Ortak açıklamanın ardından ***BDSP temsilcisi*** de kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında İstanbul-

Haramidere'deki patron saldırısını ve devlet terörünü anlattı. Sermaye diktatörlüğünün hiçbir saldırısının devrimci sınıf çalışmasını engelleyemeyeceğini vurgulayan BDSP temsilcisinin konuşmasının ardından *"Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!"* sloganı atıldı.

BATİS, **GİP**, BAMİS, **BDSP**, SODAP, **Sosyalist Parti**, DHF, **SDP**, ve Çatı Partisi Koordinasyonu'nun yer aldığı eyleme BDSP'liler "15-16 Haziran direnişi yolumuzu aydınlatıyor / İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak", "Haramiler düzeni: patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı/ Eli kanlı haramiler hesap verecek" yazılı dövizlerle katıldılar.

Sivas'ın ışığı sönmeyecek!

Aralarında birçok sanatçı ve aydının bulunduğu 35 can, 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta gerçekleştirilmesi planlanan 4. Pir Sultan Abdal anma etkinlikleri için Sivas'a gitmişti. Şiirler okunup türküler söylenecekti.

Ve şenliğe yaklaşılan günlerde çok rahat bir şekilde dağıtılan bildiriler... Aslında bu bildiriler daha çok davetiye niteliği taşıyordu. Gericiler tarafından dağıtılan bu bildiriler açıkça katliamın haberini veriyordu. Bu bildiriler şenlik için ilde bulunan aydın ve sanatçıları hedef gösteriyordu.

Ve sistemli bir şekilde gelişen olaylar... Düzenin gerici-faşist partilerinden birisi olan Refah Partisi'nin Sivas Belediye Başkanı faşist Temel Karamollaoğlu, Sivas'ta bir "hicret koşusu" düzenliyordu ve bu koşunun tarihi de şenliklerin yapılacağı güne denk düşüyordu. Koşunun amacı isminde saklıydı aslında. Bu koşu, temelinde, diğer şehirlerden ve ilçelerden "sporcu" kimliği adı altında katillerin toplanması anlamına geliyordu.

Devlet şahsen ve kurumlarıyla birlikte katliamı örgütlemiş ve davetiye çıkarmıştır. Günler öncesi şenlik katılımcılarının kaldığı otelin yakınlarına kamyonlarca taşlar boşaltılmıştır. Üstelik bu taşlar yol yapım çalışması adı altında otelin çevre sokaklarına boşaltılmıştır.

Ve katliamın kışkırtıcılığını yapan medya kuruluşları... Bu kadar açık bir katliamın gelişmesi böylesine olmuştur.

Şenliklerin başladığı 2 Temmuz 1993 günü ve Sivas... Otelin önüne toplanmış katiller sürüsü, tekbir sesleri ve kokan nefesleri ile sarmıştı otelin çevresini. Şenliğin başlamasıyla dışarıda çıkan olaylar, oteli taşlayan katiller, olayı seyreden kolluk güçleri. İlerleyen saatlerde kana susamış karanlık gözleri, çirkin elleri ateşe vermişti oteli. İtfaiye ve sağlık ekiplerinin olaya müdahale etmemesi, olayı izlemesi de katliamın korkunçluğunu gözler önüne seriyordu.

Ve neticede katliama kurban giden, yakılarak katledilen ikisi otel görevlisi 35 can... Bu kadar kolay mıydı insan öldürmek, katliam yapmak? Devlet katliamı kendi elleriyle, polisiyle, ordusuyla, medyasıyla planlamıştır. Ve katliamcı tarihine bir yenisini daha eklemiştir. Günler öncesinde planlanan bu katliama hiçbir şekilde müdahale etmemiştir. Ve amacına ulaşmıştır da. İstediği olmuştur. Bu katliamın sonunda çeşitli parti başkanlarından yapılan açıklamalar, hükümet partisinin yaptığı açıklamalar insanın kanını dondurur.

Bu katliam Alevi halkına değil de tüm emekçi halklara yapılmıştır. Bu katliam ilk değildir ve de son olmayacaktır.

Maraş'ta da yakan, Sivas'ta da yakan devlettir... Alevi emekçi halkının katliamlarla dolu tarihi aynı zamanda bir direniş ve destan tarihiyle de doludur. Halkların, Kürt halkının, Ermeniler'in, Alevi halkının bu topraklarda uğradığı katliamlar son olmayacaktır.

Bedel ödedik, bedel ödeceğiz.

Ve bu katliamların hesabı emekçi halkların birliği ve dayanışmasıyla sorulacaktır.

Genç bir işçi

Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı...

Haramilerin saltanatını yıkacağız!

Haziran sabahı, İstanbul-Haramidere'deki ***Sabra Tekstil*** önünde, yapacakları Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı'nın çağrı bildirilerini dağıtan ***Esenyurt İşçi Platformu*** çalışanları patronun tetikçileri tarafından silahlı saldırıya uğramışlardı. Hedef gözetercek ateş açan bu sefil tetikçiler, biri bacağından diğeri de göğsünden olmak üzere, bildiri dağıtımı yapan iki sınıf bilinçli işçiyi yaralamışlardı.

Aynı gün, iş çıkışı saatlerinde olayı protesto etmek için Sabra Tekstil önüne yürümek isteyen ***BDSP***'lilere ve ***Esenyurt İşçi Platformu*** çalışanlarına bu kez de polis saldırmış, patronun tetikçileri gibi ateş açmışlardı. Saldırının ardından da 4 ***BDSP***'li gözaltına alınmıştı.

İlk olaydan sonra, saldırganlardan yalnızca biri, fabrikanın güvenlik müdürü ***Zeki Tekin*** gözaltına alınmış, silah kullandığını itiraf etmesine rağmen mahkeme tarafından serbest bırakılmıştı. Fakat aynı mahkeme silahlı saldırıya uğrayan işçileri sahiplenen ve saldırıyı protesto etmek isteyen 4 ***BDSP***'li için tutuklama kararı vermişti.

Sabra Tekstil önünde yaşanan bu silahlı saldırı adli bir olay değil, Sabra patronunun bilinçli bir tutumla ortaya koyduğu sınıf tavrıdır. Ağır çalışma koşullarında, sigortasız ve 450 TL ücretle çalıştırdığı işçilerin bilinçlenip örgütlenmesinden korktuğu için bu kadar pervasızca saldırmıştır. Hakkında uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptığı gibi iddialar bulunan Sabra Tekstil patronu ***Sabri Sami Yılmaz*** için bu saldırı ilk değildir. Haramidere'de haramilik yapan bu soysuz adamın daha önce de devrimci sınıf çalışmasını benzer saldırılarla engellemeye çalıştığı biliniyor.

Sabra Tekstil patronun ve tetikçilerinin saldırısı tekil bir örnek değildir. Kapitalist krizin derinleştiği, işçi ve emekçilerin karşısına çıkarılan faturanın kabardığı, buna karşın işçi ve emekçilerin bireysel kurtuluş hayallerinden uzaklaşarak ve giderek de örgütlü mücadeleye yaklaştığı dönemlerde, bu ve benzer saldırılar artmaktadır. İşçi ve emekçilerin yıllardır biriken öfkesinin kriz koşullarında daha rahat açığa çıkabileceğini bilen patronlar, bu açığa çıkma ihtimalinin korkusuyla daha da saldırganlaşmaktalar.

Özellikle 1 Mayıs sonrası dönemde artan baskı ve saldırılar bunun bir örneğidir. Patronlar ve düzen partileri için sınırsız olan toplantı, gösteri düzenleme ve örgütlenme hakkı, işçi ve emekçiler için tümüyle ortadan kaldırılmak istenmektedir. İşten atılan işçilerin fabrika önünde beklemesine veya yürüyüş düzenlemesine karşı gösterilen tahammülsüzlük, Eğitim-Sen'in Ankara eylemine yapılan vahşi saldırı, KESK'e yönelik olan yapılan pervasız saldırılar, grevlerini eylemlerle sürdüren ATV-Sabah emekçilerinin gösteri hakkının engellenmesi, işçi ve emekçilere yönelik gerçekleştirilen baskı ve saldırıların örnekleridir.

Bunun yanısıra, Sabra'da olduğu gibi, patronların silahlı çetelerinin de işçilere karşı seferber edilmesi, politik bir tutumun bugün öne çıkan görünümlerinden biridir. Sermaye sınıfı, işçi ve emekçiler arasında artan hoşnutsuzluğa ve çıkış arayışına bilinçli bir öngörüyle karşılık veriyor. İşçi ve emekçilerin gelişmekte olan mücadelesini henüz filiz halindeyken ezip yok etmek istiyor.

Ancak, işçi ve emekçilerin geliştirip güçlendireceği bir mücadeleyi hiçbir baskı yöntemi ve zorbalıkla engellemeleri mümkün değildir. Saldırının ardından Esenyurt İşçi Platformu'nun da aıçıkladığı gibi; "haramilerin saltanı er ya da geç yıkılacaktır!"

İşçi Bülteni Özel Sayı: 463 * Fiyatı: 25 Kr * Temmuz 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92